

LYNN AUSTIN

A composite image featuring a woman's face in profile, looking upwards and to the right. Her hair is light brown and slightly messy. Below her neck, the image transitions into a dark, rocky island with waves crashing against its base. The overall color palette is muted, with greys, blues, and earthy tones.

SELV NÅR
BØLGERNE
BRUSER

ROMAN

LYNN AUSTIN

SELV NÅR
BØLGERNE
BRUSER

LOHSE

KAPITEL 1

Hvor ironisk.

Jeg lå i min fængselscelle i den nederste køje i en smal etageseng af jern. Jeg kiggede op i madrassen over mig og kom til at tænke på den dag, da jeg for første gang forstod, hvad ordet *ironisk* betød. Jeg kunne ikke lade være med at smile ad ... ja, det ironiske i det. Betydningen af ordet var gået op for mig for ti år siden, da min bedstemor, Beatrice Monroe Garner, blev arresteret.

Det var også en lørdag, ligesom i dag. Mor havde været ude af sig selv, fordi bedstemor Bebe, som vi kaldte hende, ikke kunne komme i kirke dagen efter, hvis far ikke gik hen til fængslet og kautionerede for hende, så hun kunne komme ud.

»Hun kan da ikke sidde i fængsel hele søndagen!« havde mor jamret. »John, kan du ikke gøre noget? Vi er nødt til at få hende ud.«

Jeg ville heller ikke komme i kirke i morgen, når jeg nu tænkte over det. Hvem skulle så tage mit hold af tiårige piger i søndagsskolen? Som min far uden tvivl ville have påpeget: »Det skulle du måske have tænkt på, inden du gik hen og blev anholdt, Harriet.«

Jeg havde været på alder med pigerne i søndagsskolen, da bedstemor Bebe endte i fængslet den dag. Min søster Alice og jeg havde spist morgenmad sammen med vores forældre, da telefonen ringede. Dengang i 1910 var apparatet spritnyt, og vi holdt alle op med at spise for at høre, om den ville ringe vores signal med de tre korte toner på partstelefonen. Da den gjorde det, tog mor hørerøret ned fra væggen og holdt den ind til øret, mens hun stod på tær, så hun kunne tale ind i det lille keg-

leformede mundstykke på apparatet. Hun begyndte at græde, så snart hun hængte røret på igen.

»Det ... det var ... politiet!« stammede hun, mens hun hulkede. »De arresterede mor i aftes og ... og ... hun er i fængsel!«

Min storesøster gispede. Hun var den feminine, flagrende type, der gispede en hel del. »Arresteret! Men hvorfor! Hvad har bedstemor dog gjort?«

»Åh, hvordan kan de gøre sådan noget mod hende?« græd mor.
»Hun er ikke nogen forbryder!«

»Er der mere kaffe?« spurgte min far roligt. »Jeg vil gerne have en kop mere, hvis du vil være så venlig.«

»Åh, John! Tænker du ikke på andet end at drikke kaffe midt i alt det her? Er du ligeglad?«

»Beatrice Garner er fuldstændig ligeglad med sin families omdømme, så kan jeg vel også være ligeglad med, hvad der sker med hende. Hun kendte konsekvenserne, da hun begyndte at fare rundt sammen med det der afholdsslæng og smadre whiskytonder. Hun ligger, som hun selv har redt.«

Det fik bare mor til at græde endnu højere. Alice rejste sig fra bordet for at trøste hende. Far sukkede og rakte sin tomme kop til mig. »Vil du skænke en kop kaffe til mig, Harriet? Så er du en god pige.« Vores stuepige havde fri, så jeg tog lydigt hans kop med ud i køkkenet og fyldte den op, hvorefter jeg satte mig ned og ventede på dramaets anden akt.

»Kære John. Jeg beder dig,« sagde mor. »Vil du ikke nok få hende ud af det forfærdelige sted?«

»Og ikke nok med det,« fortsatte far. »Hvad er det for et eksempel, hun giver vores døtre?« Han hældte fløde i den kaffe, jeg havde skænket til ham, og rørte langsomt rundt, som om han ventede på et svar.

Men mor kunne ikke gøre andet end at græde og trygle ham om at hjælpe bedstemor Bebe. Det var ret ironisk, for bedstemor arbejdede hårdt for at give kvinder mere magt i verden. Og bedstemor Bebe brød sig absolut ikke om tårer. »*Kvinder skal ikke bruge tårer som et våben,*« hævdede hun altid, »*især ikke til at påvirke en mand til at skifte mening.*« Men ironisk nok greb min mor altså til tårer for at overtale min far. Det ville bedstemor Bebe ikke have brudt sig om.

Men bedstemor var i fængsel.

Og i sidste ende var det tårerne, der overtalte far til at gå ned og kautionere for hende, så hun kunne komme ud. Alice var også begyndt at græde, så det blev en hel syndflod af tårer, og far kunne ikke modstå så voldsom en oversvømmelse og stå fast. Det var der ingen mænd, der kunne. Min søsters hjerte var lige så blødt og klistret som havregrød. Hun kunne tænde og slukke for sine tårer som en moderne vandhane og var i stand til at udøse tårer i spandervis.

Alice var 16 år, og hun var så smuk, at selv de bedste mænd blev helt rundtossede, når de var i nærheden af hende. Så snart hendes store, blå øjne flød over, kom alle mænd i nærheden styrtende hen til hende og viftede med et hvidt lommetørklæde, som om de overgav sig med et hvidt flag. Hende havde bedstemor Bebe ikke ret meget tålmodighed med.

»Din søster kunne gøre meget for den gode sag,« sagde hun engang til mig. »Alice hører til den slags kvinder, som mænd går i krig for. Ligesom den skønne Helena fra Troja. Jeg er ked af at sige det, men hun kommer til at ødsle det hele væk. Hun kaster sig i armene på den første, den bedste plattenslager, der disker op med et par søde ord. Det gør den slags kvinder altid. Ærgerligt nok,« sagde bedstemor og sukkede. »Din søster tror på løggen om, at kvinder er det svage køn. Og hendes store forbrug af tårer holder den myte i live ... Men dig er der håb for, Harriet,« tilføjede bedstemor Bebe. Hver gang talen faldt på, hvor vidunderlig smuk Alice var, strøg bedstemor mig over mit uregerlige brune hår og sagde: »Gud ske tak og lov, at du er sådan et almindeligt barn. Du bliver nødt til at stole på din sunde fornuft.«

Så det var ret ironisk, at Alice kom bedstemor til hjælp med sine tårer, ikke? Jeg sluttede mig ikke til strømmen af tårer, for jeg ville ikke svinge bedstemor.

Jeg elskede min bedstemor, og jeg var fuld af beundring over, at hun var så vedholdende og engageret. Ja, det var selvfølgelig ikke egenskaber, som det pæne borgerskab beundrede hos en kvinde, men jeg var fascineret. Alligevel havde jeg lige så lidt lyst til at være som min iltre bedstemor, som jeg havde lyst til at være en pligttopfyldende hustru som min mor eller en dydig skønhed som Alice. Men hvordan skulle jeg leve

som en moderne kvinde, født lige før århundredeskiftet? Havde jeg andre muligheder? Det var det spørgsmål, jeg prøvede at finde et svar på, nu hvor jeg var endt i fængsel.

Men den skæbnesvangre dag, da bedstemor blev arresteret, var jeg kun ti år og stadig så lille, at de andre for det meste overså mig, medmindre far skulle have mere kaffe. Men jeg var en ret skarp iagttager og sugede alt det til mig, der foregik, mens jeg så småt begyndte at tegne et kort over mit liv. Bedstemor Bebe sagde, at livet fører et eller andet sted hen for os alle sammen, og derfor var jeg nødt til at have en plan.

»Grib fat om roret og styr skibet, Harriet. Du skal ikke bare lade dig føre med af strømmen. Hvis du ikke har et kort, så løber du måske på grund eller bliver smadret mod klipperne. Du skal vide, hvor du er på vej hen.«

Hun var for længst holdt op med at give gode råd til mor og Alice (der ironisk nok reddede hende lige nu), men lagde til gengæld alle kræfter i at forme mig. Det besluttede hun sig for en dag, hvor hun så mig sparke Tommy O'Reilly over skinnebenet, fordi han prøvede at true mig til at give ham mit slik. Tommy var politimesterens søn, og han mobbede alle børn i byen. Men den dag trådte jeg et skridt hen imod ham, som om jeg ville give ham min lakridsstang, men sparkede ham i stedet over skinnebenet.

»Dig er der sandelig muligheder i, lille ven!« sagde bedstemor, mens Tommy hoppede rundt på ét ben og hylede. »Du flyder ikke bare med strømmen, Harriet. Du ved, hvordan man padler.«

Mit kort var stadig bare en løs blyantsskitse. I de kommende år tegnede jeg videre på det, når nye erfaringer føjede flere detaljer til billedet. Efterhånden ville jeg tydeligt kunne se alle de farer, jeg skulle undgå, og alle de faldgruber, jeg skulle være opmærksom på. Jeg prøvede jo at følge bedstemors råd, men havde hun selv fulgt det? Havde hun bevidst styret ind i fængslet, eller havde hun givet slip på roret? Eller misforstået kortet? Hvis hun nogensinde kom ud af fængslet, ville jeg spørge hende.

»Åh, far, vil du ikke nok?« tryglede Alice og faldt på knæ, ligesom folk i Bibelen gjorde. »Du må ikke lade bedstemor sidde der resten af livet!« Alice havde i den grad kørt sig selv op, så hun var lige ved at besvime. Hun var en sand mester i at dåne, hvilket var endnu et kvindeligt

karaktertræk, bedstemor ikke brød sig om. Alice behøvede bare at løfte sin nysselige hånd for at stryge sig over panden og vifte med øjenvipperne, så fór alle mænd i nærheden hen for at gribe hende, inden hun faldt.

Far satte sin kaffekop på bordet og vendte sig mod mig. »Find lugtesaltet, Harriet. Så er du en god pige.«

Alice knælede stadig, så hun havde i det mindste ikke så langt at falde denne gang. Mens jeg spurtede op ad trappen for at hente ammoniumsaltet, kunne jeg høre far sige: »Nå, okay. Hold nu op med den kattejammer. Jeg skal nok gå ned til fængslet og kautionere for Beatrice.«

Jeg kunne godt forstå, at far gerne ville væk fra den flodbølge af tårer. Jeg styrtede tilbage til køkkenet og hev proppen af flasken med lugtesalt og holdt den under Alices nydelige, lille næse. Da roen var genoprettet, fulgte jeg efter min far ud i entreen.

»Må jeg tage med hen og redde bedstemor?«

»Det kan der ikke være tale om! Et fængsel er ikke et sted for en skrøbelig, ung kvinde.«

Dengang troede jeg ikke på ham, men nu hvor jeg selv lå i en fængselscelle, kunne jeg godt se, at han havde ret.

Far tog sin kørefrakke og kørehandsker fra garderoben og smækkede hatten på sit tyndhårede hoved, mens han mumlede et eller andet vredt om bedstemor Bebe på vej hen mod hoveddøren. Jeg løb af sted sammen med ham og nikkede bekræftende. Vi fik startet vores Ford T, og jeg kravlede op på passagersædet. Bilen hostede og raslede hele vejen hen til vejkrydset, inden han opdagede, at jeg var med.

»Stop! Harriet ... hvad for noget? ... Du skal ikke med!«

Jeg protesterede ikke og græd heller ikke. Jeg så bare op på ham, lige i øjnene, og løftede hagen en lille smule. Det var sådan, jeg kiggede på Tommy O'Reilly, når han var efter mig i skolen; jeg stirrede på ham uden et ord med armene over kors og med foden rettet mod hans skinneneben. Det blik, jeg sendte far, var ikke helt så trodsigt som det, jeg plejede at sende Tommy, men det havde samme effekt.

»Nå, lad det ligge, Harriet. Nu er du jo kommet med, så ...« Far rettede sin opmærksomhed mod bilen, der var lige ved gå i stå.

»Den skal have mere gas,« sagde jeg og trak i gashåndtaget. »Lidt mere tænding.«

»Men du kommer ikke med ind, Harriet. Jeg mener det. Fængslet er ikke noget for dig ... og din bedstemor har ikke noget at gøre der ...«

Jeg nikkede pligtskyldigt og fulgte alligevel med ham ind på politistationen. Far gik direkte hen til politimesteren, Thomas O'Reilly senior. Han fortalte, at bedstemor Bebe var blevet arresteret aftenen forinden, da hun prøvede at lukke et værtshus. De fleste andre medlemmer af Kvindernes Kristelige Afholdsforening var gået fredeligt hjem, da politiet var dukket op for at sprede demonstrationen, men ikke bedstemor. Hun havde nægtet at opgive kampen mod Spritdjævelen.

»Jeg blev desværre nødt til at konfiskere hendes økse,« sluttede han.

Far nikkede og betalte hendes bøde. I løbet af nul-komma-fem var bedstemor Bebe løsladt igen. Vi kunne høre hende råbe hele vejen hen ad gangen, da en politimand ville føre hende ud af cellen.

»Nej, vent! Slip mig, og det lige på stedet! Jeg er ikke parat til at gå. Det her fængsel er fyldt af drukkenbolte, og det er jo netop den slags mennesker, jeg ønsker at redde!«

Politimester O'Reilly rullede med øjnene. »Det har været en meget lang nat, John. Vil du ikke nok få hende ud herfra?«

»Er I klar over,« fortsatte bedstemor, da politimanden rakte hende hendes pung og frakke, »at for hver gang der er 300 mennesker her i landet, er der ét værtshus? Der er flere værtshuse, end der er skoler, biblioteker, hospitaler, teatre og parker. Og der er i hvert fald flere værtshuse end kirker!«

Vi kørte bedstemor hjem.

Ligesom de modige soldater, der var gået i krig i den amerikanske borgerkrig 45 år tidligere for at bekæmpe slaveriets forbandelse, var min bedstemor parat til at ofre sin egen frihed, hvis det var nødvendigt, for at sætte folk fri fra slaveri under alkoholen. Og det var den ultimative ironi, tænkte jeg, mens jeg lå i den ujævne fængselskøje og tænkte på, hvordan jeg selv var blevet arresteret og sat i fængsel. Det var nemlig ikke længe siden, at bedstemor Bebe havde vundet krigen mod Spritdjævelen. Den 29. januar 1920 var der blevet vedtaget en lov, der strengt forbød at fremstille, sælge og transportere alle former for alkoholiske drikke i hele USA.

Og jeg var i fængsel for at overtræde den lov.

Ja, min situation var virkelig ironisk. Mor og Alice ville ikke græde for min skyld, og da slet ikke bedstemor Bebe. Og far ville uden tvivl sige: »Du ligger, som du har ret, Harriet.«

Hvordan i al verden gik det til, at jeg blev kriminel? Det havde jeg tænkt over hele natten. Hvis jeg ville finde et svar, var det måske bedst at begynde med begyndelsen.

KAPITEL 2

Da min bedstemor var ung, var hun meget usikker på sig selv. Det synes jeg lyder helt usandsynligt, når jeg ved, hvordan hun er i dag, men hun sværger højt og helligt, at sådan var det, og min bedstemor lyver ikke. »Den selvsikkerhed, jeg har i dag, Harriet, har jeg fået, fordi det var nødvendigt,« hævder hun. »Jeg blev født uden den mindste smule selvtillid. Ja, faktisk havde jeg det stik modsat.«

Hun blev født i den nordøstlige del af staten Pennsylvania på sine forældres gård, der lå i en dal i Pocono-bjergene. Beatrice Aurelia Monroe kom til verden præcis samme dag, som det første kvindesagsmøde blev holdt i USA: 19. juli 1848. Den dag hun blev født, var hun selvfølgelig for lille til at forstå, hvilket imponerende tilfælde det var, men senere erklærede hun, at hendes fødselsdato var et tegn fra Forsynet.

Mens de første kvindesagsforkæmpere underskrev en resolution i Seneca Falls, New York, og dermed skød kampen for kvinders rettigheder i gang, udkæmpede min oldemor Hannah Monroe også en kamp, da hun skulle føde bedstemor Bebe, som havde den frækhed at komme til verden baglæns. Det var Bebes skæbne her i livet at gøre alting anderledes end forventet, så at hun blev født med fødderne først, var bare begyndelsen. Hun havde også den frækhed at være en pige. Hendes far, Henry Monroe, havde sagt til sin kone, at hun skulle føde en søn, hvilket jeg synes var lidt egoistisk, da han allerede havde fire sønner: James på ni år, William på syv, Joseph på fem og Franklin på tre.

»Hvad mener du med, at han er en pige?« spurgte Henry ophidset jordemoderen, da hun overbragte ham nyheden. Han marcherede ind i

sovæværelset i sine arbejdsstøvler og kiggede i barnets ble, fordi han troede, at jordemoderen havde overset en vigtig detalje. Da det stod klart, at det havde hun ikke, rakte han den skrigende tøjbylt tilbage til sin kone. »Det skulle have været en dreng, Hannah. En mand kan aldrig få for mange sønner til at hjælpe til.«

»Det ved jeg, min ven,« sagde hun blidt, »men denne gang har den gode Gud besluttet sig for at velsigne os med en pige.«

Måske havde den gode Gud indset, at Hannah også kunne bruge lidt hjælp på gården til at lave mad og sy tøj til sin store, stærke mand og de fire sønner, der hurtigt skød i vejret. Sådan valgte Hannah i hvert fald at betragte sin lille datter – som Guds gode gave. Hun kiggede ned på barnet og smilede, da Henry trampede ud af rummet. »Tag dig ikke af ham, lille ven. Han bliver altid mopset, når middagsmaden er forsinket.«

Den dag var middagsmaden forsinket, fordi Beatrice blev født baglæns, så det tog længere tid for hende at blive født, end det havde været meningen. Men Hannah var en from, kristen kvinde, og så snart jordemoderen spredte nyheden rundt i hele det lille landbrugssamfund New Canaan om, at barnet var blevet født, skyndte de andre kvinder fra kirken sig hurtigt af sted for at dele noget af deres egen middagsmad med Hannahs misfornøjede mand og fire sultne sønner. Selvfølgelig var spisekammeret fuldt af det forråd, som Hannah havde forberedt til den tid, hun skulle ligge i barselsseng, men Henry og drengene var ikke i stand til at træde ind på sådan et kvindeterritorium for at finde noget at spise. Og da slet ikke til at varme det på komfuret.

Da Henrys mave var fyldt igen, blev han langsomt lidt blidere stemt mod sin nye datter. »Vi må vi jo prøve at få det bedste ud af det,« mumlede han, da han ved aftenstid tog støvlerne af og lagde sig i sengen ved siden af sin kone. »Vi må se næste gang.«

Hannah, der stadig havde de ubærlige smerter ved sædefødslen i frisk erindring, undertrykte et hvast svar på udtrykket »næste gang«. I stedet hviskede hun en hurtig, stille bøn til Gud. Så lagde hun en hånd på sin mands arm og sagde: »Hun er så smuk og velskabt, og det kan vi takke Gud for. Jeg vil gerne døbe hende Beatrice, hvis du ikke har noget imod det. Beatrice Aurelia Monroe.«

Henry svarede ikke sin kone, før hun havde lavet morgenmad til ham næste morgen og sat den på bordet foran ham. Han tog en bid af et stykke bacon og sagde: »Det navn er vel fint nok, vil jeg tro.«

I de ti år, de havde været gift, havde Hannah lært at være tålmodig. Hun havde tidligst regnet med at svar ved middagstid. Henry skulle bruge meget tid til at bede over den slags sager og brød sig ikke om at skulle skynde sig. Franklin på tre år kunne ikke udtale »Beatrice« og forkortede det i stedet til Bebe. Navnet blev hængende, og min søster og jeg kalder hende stadig bedstemor Bebe 70 år senere.

Efter hvad bedstemor selv fortæller, skete der ikke de store begivenheder de første år af hendes liv. Hun voksede op som et stille, nervøst barn, hvilket ikke var så underligt, når alle på gården var større og stærkere og mere højrostedede end hende. Hun lærte sig at sno sig ud og ind mellem sine fire ældre brødre plus indtil flere heste, et par okser og en hel flok malkekøer, og alligevel var der tider, hvor det følte, som om der var en sammensværgelse om at trampe den lille Bebe ned. Den første sætning, hun som lille forstod betydningen af, var: »Flyt dig, Bebe!«

»Som barn var jeg ret sky,« fortalte hun mig. »Måske fordi jeg brugte meget tid på at smutte væk fra alle mulige farer. Og hvor var jeg generet! Jeg begyndte at græde, hvis der bare var en, der tabte en hat. Og der var masse af hatte, der kunne tabes, for ikke at tale om hakker og høtyve, hjul og jernstænger, støvler, spande og slagterblokke.«

Jeg prøvede at forestille mig, hvordan det var at vokse op et sted, hvor der kunne falde slagterblokke ned, og jeg krøb uvilkårligt sammen. Da jeg spurgte bedstemor om det, lo hun og sagde: »Lad være med at spørge, Harriet. Det med slagterblokken var min bror William. Han var altid uheldig og satte hele tiden liv og lemmer på spil. Det var derfor, vi alle sammen var overraskede over, at det var Joseph, der mistede livet, og Franklin, der mistede et ben. Men det var selvfølgelig *mange* år efter historien med slagterblokken, men vi kunne alle sammen huske den.«

Bedstemor Bebe fortalte aldrig en historie som en lige linje. For at få styr på hendes liv har jeg været nødt til at stykke alle hendes forbløffende udtalelser sammen som et stort puslespil. Men jeg havde tilfældigvis masser af tid, mens jeg lå og vansmægtede i fængselscellen, og hendes mærkelige historie begyndte at give mening for mig, mens jeg

forsøgte at finde ud af, hvorfor jeg var endt her, og hvad jeg skulle gøre ved det.

Bebes brødre var stærke, vilde drenge, der ikke vidste noget bedre end at sætte livet på spil hver dag på nye og mere og mere fantasifulde måder. En sommer bandt de et reb i en gren af det høje egetræ, der stod tæt på floden i udkanten af gårdens marker. De borede hul gennem et gammelt bræt, stak det tyndslidte reb igennem hullet og bandt en knude nedenunder, så brættet blev et sæde. Bebe iagttog dem på sikker afstand, når de skiftedes til at gyngte vildt i rebet og svinge sig højere og højere op. Nogle gange faldt de ned og skræbde huden af deres knæ eller fik buler i hovedet. Hun spekulerede på, hvordan det ville være at flyve frit i luften på gyngen med den blå himmel oven over sig og med vind i håret. Men selv om hun havde brændende lyst til at prøve, var hun alligevel for bange til at gøre det.

En dag hvor det var så varmt, at man næsten kunne stege kyllingerne direkte på deres pinde, bestemte William sig for at svæve ud over floden på gyngen og give slip på rebet og plaske ned i vandet fem-seks meter under ham uden at skænke de nådesløse klipper en tanke. Det forår havde det regnet i ugevis, og den vilde flod så ud til at være ivrig efter at drukne et offer. Men da William kom trygt op til overfladen igen, fulgte Bebes brødre hans eksempel og sprang i floden, som om de ikke kunne vente på at møde Jesus. Bebe stod på stien og kiggede på dem og holdt samtidig udkig efter de slanger, der levede i det høje græs ved floden. Engang havde James og Joseph fanget en tyk, skinnende sort slange på halvanden meter og havde været lige ved at skræmme livet af Bebe, da de kom hujende ind på gårdspladsen med deres fangst dinglende på en høtyv.

Da de fem første nervøse år af bedstemor Bebes liv var gået, skete der en stor forandring. I 1852 udgav Harriet Beecher Stowe sin bog *Onkel Toms hytte*, og da den nåede til New Canaan, gik et laset eksemplar af den på omgang mellem damerne fra kirken. Hannah læste den ved lampens skær i gårdens dagligstue og græd. Bebe havde aldrig før set sin robuste, fromme mor græde, og hun skyndte sig hen for at trøste hende.

»Hvad er der i vejen, mor?«

»Det er den bog, jeg læser, Beatrice. Den beskriver, hvordan slaverne her i landet lever, og det er simpelt hen forfærdeligt. Prøv at forestille dig, at der er nogen, der *ej*er dig! Tænk, hvor forfærdeligt det ville være at være nogens ejendom og blive betragtet som mindreværdig. Forestil dig, at du ikke har noget liv for dig selv og med krop og sjæl skal gøre, hvad andre giver ordrer om nat og dag, og at du ikke har magt til noget som helst, og ingen lytter til dig.«

De næste måneder talte Hannah hele tiden om slavernes forhold, når hun og Bebe æltede dej, plukkede høns eller vaskede tøj. Hun talte om det, når de lugede i haven og skrællede kartofler og vaskede gulv og syede nyt tøj til familien.

»Jeg tror, Gud kalder mig til at gøre noget for de stakkels mennesker,« sagde Hannah bestemt en eftermiddag i sensommeren, mens hun smeltede fedt til at lave sæbe til familien. Hendes samvittighed bød hende at samle alle de andre kvinder, som havde læst bogen, til et møde i landsbyens kirke. De besluttede sig for at danne en lokalafdeling af Antislaveriforeningen. Da Henry havde læst bogen, bakkede han også op om sagen. Han gav ligefrem Hannah lov til at spænde hestene for vognen, hvis han ikke selv skulle bruge dem, og køre ind til byen til foreningens møder. Bebe fulgtes med sin mor og kiggede og lyttede interesseret.

I begyndelsen lignede møderne en almindelig søndagsgudstjeneste med en masse bønner og salmer. Men senere lagde kvinderne en plan, udtænkte en strategi og besluttede, hvad de konkret ville gøre. De skrev stakkevis af breve og sendte utallige bønsskrifter til embedsmænd i regeringen i Washington. De samlede penge ind til at trykke og uddele skrifter imod slaveriet. Hannah bidrog til sagen ved at anskaffe sig tolv ekstra høns og sælge æggene sammen med de grøntsager, hun kunne undvære fra urtehaven.

En forårsnat vågnede Bebe ved, at det var et skrækkeligt tordenvejr. Blæsten hylede, og lynene blinkede, så hun løb skrækslagen ned til sine forældres soveværelse og krøb op i sengen ved siden af sin mor, hvor hun lå og skælvede. »Gud er vor tilflugt og styrke,« hviskede Hannah til hende med ordene fra sin yndlingssalme i Bibelen. »Derfor frygter vi ikke ... når vandet larmer og bruser ...«

Bebe troede, at de hårde slag, hun kunne høre, var vinden, men så sagde hendes far: »Jeg tror, der er nogen ved døren.«

Han stod op og gik ud til døren. Mor tog et sjal over sig og fulgte efter ham, og da et lyn flænsede mørket og lyste rummet op, væltede Bebe ud af sengen og løb efter sine forældre og klamrede sig til sin mors ben.

»Kom ind, kom ind,« kunne hun høre sin far sige, da han åbnede den tunge egetræsdør. »Det er en forfærdelig nat at være ude i.« Henry var høj og robust som den massive dør og ikke bange for noget. Han bød den drivvåde fremmede indenfor uden at tøve.

»Tak. Mange tak,« sagde manden. Han stod lige inden for døren, gennemblødt og skælvende af kulde.

»Hvad med din hest?« spurgte Henry og kiggede ud på dyret, der stod ludende, hvor den var bundet til en pæl.

»Tja ... jeg skal gøre det kort, mr. Monroe. Hvis De ikke kan hjælpe mig, skal jeg skynde mig videre til den næste station.«

»De kender mit navn? Har vi mødt hinanden før?« spurgte Henry overrasket. Han havde ikke tændt nogen lamper, for lynene lyste med korte mellemrum op i mørket.

Hannah trådte et skridt frem. »Jeg tror ... jeg tror, jeg kender Dem, mr. De er fra Philadelphia, ikke? Fulgtes De ikke med den tidligere slave, der talte ved vores møde i foreningen i august?«

»Det er rigtigt, mrs. Monroe. Jeg hedder ... nå, måske er det bedst, hvis I bare kalder mig John Smith.« Han tog hatten af, og en kaskade af regnvand plaskede ned på gulvet fra skyggen. »Jeg er glad for, at De genkender mig. Det gør det lettere at komme med min forespørgsel. Jeg har nemlig en ... en pakke ... som skal afleveres til en af stationerne her i området. Jeg har forstået, at De er aktionær i vores jernbane, mrs. Monroe?«

Henry stirrede på mr. Smith, som om han fortrød, at han havde åbnet døren. Men Bebe, der nu var lysvågen, havde været med til tilstrækkelig mange møder mod slaveriet til at vide præcis, hvad mr. Smith talte om. Han måtte være konduktør på den såkaldte undergrundsjernbane. »Pakken« var en slave, der var flygtet og havde brug for et sikkert hjem eller »station« på den usynlige jernbane. Alle, der havde givet penge el-

ler på anden møde støttet projektet som Hannah og hendes venner, blev kaldt aktionærer.

»Ja, det er rigtigt, mr. Smith. Jeg er aktionær,« smilede Hannah.
»Henry, du må hellere trække hesten ind i stalden i tørvejr. Det her kan godt tage lidt tid. Jeg tænder op i komfuret og laver kaffe.«

Henry tog sin overfrakke og traskede ud sammen med mr. Smith. Bebe gik ind i køkkenet sammen med sin mor og så på, hvordan hun tændte en lampe, samlede pindebrænde og tændte op. Hanna lagde åbenbart ikke mærke til Bebe, indtil hun stødte ind i hende på vej ud i spisekammeret.

»Beatrice, smut du bare i seng igen,« sagde hun og strøg hende over håret. »Nu er uvejret snart ovre.«

Lynene blinkede stadig, men tordenbragene lød nu kun fjernt oppe i bjergene. Bebe kunne høre regnen tromme mod vindfanget over bagdøren og vidste, at hendes far ville blive gennemblødt på vej over i stalden. »Jeg vil gerne hjælpe, mor.«

Hun mente, at hun gerne ville hjælpe med »pakken«, men hendes mor misforstod hende. »Nå ... jamen, så hent en skål og nogle kopper. Måske vil mr. Smith gerne have en portion suppe at varme sig på.«

Da mændene kom tilbage, flammede ilden i komfuret. Hannah hængte deres frakker til tørre bag komfuret, så køkkenet fyldtes af den sure lugt af våd uld. Da mr. Smith havde fået frakken af, viste han sig at være en spinkel mand i jakkesæt og fine lædersko. Han dumpede ned på en køkkenstol og så lige så slatten og bleg ud som en plukket høne. Bebe så, hvordan farven efterhånden vendte tilbage til hans kinder, efterhånden som han drak sin kaffe i store slurke og spiste en skål suppe, der var til rest fra aftensmaden. Hans blonde hår faldt i elegante krøller, da det tørrede.

»Hvad kan du fortælle os om pakken?« spurgte Hannah. »Hvornår mon den kommer?«

»Jeg vil først gerne forklare, at vi ikke plejer at sende pakker til stationer, hvor der er mindreårige børn.« Han kiggede på Bebe. »Siden loven om flygtede slaver blev vedtaget, er alt det her blevet så farligt, at vi ikke ønsker at sætte uskyldige børns liv på spil. Hvis det bliver opdaget, at De har en pakke i huset ...«

»Den gode Gud kan beskytte mig og mine børn,« afbrød mor. »Vi er nødt til at adlyde Gud og ikke en uretfærdig lov. Bibelen siger, at vi skal give mad til de sultne og tøj til de nøgne og hjælpe de hjælpeløse.«

Den fremmede smilede let. »Jeg er glad for, at De tænker sådan, mrs. Monroe.« Han holdt med begge hænder om kaffekoppen for at varme dem.

»Hvordan kan det være, at De kommer til os, mr. Smith?« spurgte hun. »Jeg mente ikke, at undergrundsjernbanen gik gennem New Canaan.«

»Det gør den heller ikke, men situationen har ændret sig. Dusørjægerne har opdaget vores normale linje, og de huse, vi plejer at bruge, er simpelt hen ikke sikre længere. Vi har været nødt til at udvide jernbanen til nye områder, og vi var bekendt med, hvor stor en indsats den lokale afdeling her i landsbyen har gjort i den senere tid. Jeg talte med præsten, og han mente, at vores pakke kunne være mere sikker herude på en gård end inde i byen, hvor de forkerte mennesker kunne få øje på den. Det er så svært at vide, hvem man kan stole på.«

»De kan stole fuldt og fast på os,« sagde Hannah. »Hvad kan vi hjælpe med?«

»Det eneste, vi har brug for, er et midlertidigt sted, hvor pakken kan hvile, spise og skjule sig, indtil vejen er klar til den næste station. Jeg ved bare ikke, hvor lang tid det bliver. Som De sikkert ved, er det en utrolig stor risiko, vi beder Dem om at tage. Hvis De bliver pågrebet, risikerer De en bøde på helt op til 1000 dollars og et halvt år i fængsel. Men hvis De vil hjælpe, vil vi være meget taknemlige. Vi er simpelt hen nødt til at få vores pakke til Canada. Den har allerede rejst meget langt.«

»Jeg bliver nødt til at bede over det,« sagde Henry Monroe. Han rejste sig brat, som om han skulle skynde sig ind for den himmelske trone for at spørge Den Almægtige til råds. »Kan De vente på mit svar?«

»Selvfølgelig. Det forstår jeg godt. Jeg venter.«

Men Bebe spekulerede på, om den fremmede var klar over, hvor lang tid det plejede at tage for far at bede over noget, når han skulle træffe en beslutning. Mr. Smith kunne godt komme til at vente til efter,

at det næste kuld smågrise var blevet født, fedet op, slagtet og lavet til bacon.

»Jeg redder en seng op til Dem, mr. Smith,« sagde Hannah. »De må hellere prøve at få lidt søvn. Der er flere timer til morgen endnu.«

»Jeg ønsker ikke at være til besvær.«

Hannah rystede på hovedet: »De er ikke til besvær.«

»Jamen, hvis De mener det ... Jeg har redet hele natten ...«

Hannah jog William ud af hans varme seng og fik ham til at lægge sig sammen med James og Franklin, så der kunne blive plads til den fremmede. Bebe krøb tilbage i sin egen seng, men havde svært ved at falde i søvn. Måske kom der en rigtig slave for at gemme sig, lige her i deres hus! Hun var bange, men også meget spændt.

Den første gang Bebe havde set et menneske med sort hud, var til et af hendes mors møder mod slaveriet. Mandens ansigt og arme havde samme farve som tyk, mørkebrun sirup, og hun overvejede, om han var faldet ned i et kar med brombær. Hendes mor sagde, at farven ikke kunne vaskes af, selv hvis man skrubbete og skurede med sæbelud.

»Folk har gjort negrene til slaver, bare fordi de har en anden hudfarve end os, Beatrice,« havde hun forklaret. »Men Bibelen siger, at Gud ikke gør forskel på nogen. Mennesker ser på det ydre, men Gud ser på vores hjerter.«

»Er mandens hjerte lige så sort som hans hud?«

»Nej, hans hjerte er ikke sort, for han kender Jesus. Det er vores synder, der gør hjertet sort, men Jesus kan vaske hjertet hvidt som sne.« Efter den samtale var Bebe bare mere forvirret. Hvorfor vaskede Jesus ikke også mandens hud hvid sammen med hjertet, så han ikke behøvede være slave mere? Hun havde aldrig glemt den smukke farve på den sorte mands hud, og nu kom der en slave ligesom ham her til gården.

Næste morgen kiggede Bebe ind på sine brødres værelse for at se, om mr. Smith stadig sov, men alle sengene var tomme. Han var heller ikke nede i køkkenet. »Er mr. Smith taget af sted ...?«

Hannah tyssede på hende. Hendes far og brødre var på vej ind efter morgenens arbejde i stalden med frisk mælk. De havde mudder på støvlerne og lugtede af ko. »Det snakker vi om senere,« sagde Hannah. »Sæt dig ned og spis din bolle.«

Drengene tog af sted i skole, da de havde spist morgenmad. Bebe hjalp sin mor med at vaske op, og imens fortalte Hannah, at mr. Smith var taget af sted, så snart solen var stået op.

»Har far bestemt sig om det med pakken?«

Hannah nikkede. »Den kommer om et par dage.«

Det var Bebe overrasket over at høre. Hun havde aldrig oplevet sin far beslutte sig så hurtigt. Han havde altid understreget, hvor vigtigt det var at »vente på Herren«, når man søgte råd hos Gud, og han plejede at vente meget lang tid. Gud havde nok ladet Henry komme forrest i køen til et svar denne gang.

»Men hør godt efter, Beatrice. Det er meget vigtigt.« Hannah satte sig på hug, så hun kunne se Bebe lige ind i øjnene, og hun lagde hænderne på hendes spinkle skuldre. »Din far og jeg har bestemt os til ikke at fortælle drengene noget om mr. Smith og pakken. Jo flere mennesker, der ved noget, jo farligere er det for det stakkels menneske, der prøver at flygte. Hvis en af dine brødre kom til at fortælle noget i skolen, så ville vi alle være i fare. Kan du godt forstå det?«

Bebe nikkede alvorligt.

»Lover du mig, at du ikke siger et ord? Ikke til nogen?«

»Det lover jeg.« Der var aldrig nogen, der havde betroet hende sådan en hemmelighed før. Og tanken om, at hendes brødre ikke vidste noget, fik hende til at smile indvendigt.

»Du er ikke bange, vel Beatrice?«

»Nej.«

Bebe var rædselsslagen.